

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **G. s.r.o., IČ X**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Radimem Hanákem
sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel, IČ 71214011**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 15. 3. 2017, č. j. X.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Radima Hanáka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 20 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 134zsc odst. 3 za použití § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) žalobci uloženo propadnutí 11 060,4 kg surového tabáku zajištěného rozhodnutím ze dne 11. 8. 2015, č. j. X. Současně se domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 15. 3. 2017 celní úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalobce napadl odvoláním, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. X. Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze. O této žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, č. j. X, kterým došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného, a věc byla tomuto orgánu vrácena k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že po dobu více než roku a dvou měsíců nebyl následně v rámci odvolacího řízení učiněn ze strany žalovaného žádný úkon (vůči žalobci jako daňovému subjektu), podal počátkem ledna 2021 žalobce svůj podnět na ochranu před nečinností dle § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Tento podnět byl shledán nedůvodným.
3. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný se v předmětné věci nachází ve stavu nezákonné nečinnosti, neboť, jak vyplývá z přípisu Ministerstva financí, za dobu 15 měsíců průběhu odvolacího řízení neučinil žádný úkon, přestože po celou tuto dobu mu byl znám závazný právní názor Krajského soudu v Praze, a dále mu byl 15 měsíců znám pokyn Krajského soudu v Praze k doplnění dokazování. Přesto po dobu 15 měsíců není činěn žádný úkon, a to ani za účelem doplnění dokazování (bez zohlednění že by nové důkazy ještě měly být hodnoceny), přitom žalovaný jako odvolací orgán po celou dobu věděl, že věc byla vyšetřována policejním orgánem (trestní stíhání v této věci zahájeno již v dubnu 2017), a tedy že právě Krajské ředitelství policie pro hlavní město Prahu je místem, kde mohou být doplněny důkazy. Žalovaný učinil nahlížení do trestního spisu až počátkem února 2021, tedy 20 dní po podání podnětu na ochranu před nečinností. Žalobce tak dovozuje, že žalovaný byl prokazatelně naprosto nečinný od října 2019, kdy byla věc vrácena do odvolacího řízení do ledna 2021, přestože odvolací řízení nemá dle závazného pokynu Ministerstva financí činit více než 6 měsíců. Tato lhůta může být samozřejmě prodlužována např. při dožádání nebo doplňování dokazování, nic z toho ovšem žalovaný po dobu roku a čtyř měsíců neučinil.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že důvody uvedené žalobcem v žalobě na ochranu před nečinností nejsou opodstatněné, jelikož žalovaný v rámci odvolacího řízení činí nezbytné

úkony k opatření podkladů pro rozhodnutí (nahlížení do trestních spisů, doplnění dokazování) a k následnému rozhodnutí ve věci samé, a není ve věci nečinný.

5. Žalovaný uvedl, že si je vědom právní moci rozsudku, který zrušil rozhodnutí o odvolání, a tím bylo odvolací řízení znovu otevřeno, jelikož podaná kasační stížnost nemá odkladný účinek. Žalovaný má tak o odvolání znovu rozhodnout, přičemž je vázán právním názorem tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Praze vychází z toho, že předpokladem uložení propadnutí surového tabáku z důvodu uvedeného v § 134zcc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je prokázání, kdy k úpravě nebo zpracování surového tabáku došlo (tj. zda k němu došlo do 30. 6. 2015 nebo po tomto datu, kdy nabyla účinnosti novela zákona o spotřebních daních), je třeba, aby v rámci odvolacího řízení bylo v tomto smyslu doplněno dokazování.
6. Žalovaný v rámci postoupení jiného odvolacího řízení ve věci stejného daňového subjektu (žalobce) zjistil, že žalobce čelí obvinění z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaného ve spolupachatelství a že předmětem projednávaných skutků je rovněž obchodování se surovým tabákem v období od června do srpna 2015, resp. přímo skladování předmětných 11 060,4 kg surového tabáku ke dni 6. 8. 2015. Žalovaný proto za účelem opatření relevantních důkazních prostředků požádal dne 26. 1. 2021 Krajské ředitelství policie ČR o nahlížení do spisu. Nahlížení do spisu se uskutečnilo dne 3. 2. 2021. Z podkladů získaných z tohoto trestního řízení bylo mj. zjištěno, že ve skladovacích prostorách v areálu ve Zbraslavicích, který měla v pronájmu společnost J. P. s. r. o. (také jeden ze spoluobviněných), bylo pod firmou žalobce za využití zaměstnanců této společnosti prováděno zpracování a úprava surového tabáku, a to i po nabytí účinnosti zákona č. 157/2015 Sb.
7. Žalovaný musí podle rozsudku v rámci nového odvolacího řízení doplnit dokazování k dostatečnému zjištění skutkového stavu, tj. kdy došlo ke zpracování/úpravě surového tabáku zajištěného při místním šetření konaném dne 6. 8. 2015. Z tohoto důvodu provedl žalovaný úkon k získání nového důkazního materiálu z výše uvedeného trestního řízení, přičemž doplněné podklady jsou posuzovány a vyhodnocovány ve smyslu § 115 daňového řádu. K zásadní otázce, kterou podle dosud účinného rozsudku musí žalovaný vyřešit, a to konkrétně, kdy došlo k úpravě surového tabáku zajištěného u žalobce při místním šetření dne 6. 8. 2015, což je stěžejní pro možnost uložení propadnutí takto upraveného surového tabáku, vypovídal v trestním řízení jeden ze spoluobviněných T. D. Z obsahu výpovědi tohoto spoluobviněného je patrná informovanost o aktivitách žalobce také v rozhodné době (tj. v období před a po nabytí účinnosti novely zákona o spotřebních daních zavádějící právní úpravu surového tabáku a povinnosti a omezení nakládání s ním spojené). Žalovaný dospěl k závěru, že jelikož tato osoba vypovídala jako obviněná před policejním orgánem o skutečnostech podstatných pro daňové řízení, a to bez účasti žalobce, je třeba získat její výpověď i pro potřeby daňového řízení podle daňových předpisů. Žalovaný proto dne 18. 3. 2021 ve smyslu § 115 daňového řádu uložil celnímu úřadu, aby provedl výslech T. D. O provedení výslechu svědka bude žalobce podle pokynů žalovaného v dožádání řádně vyrozuměn. Následně žalovaný znovu posoudí opatřené důkazní prostředky a zváží, zda je ještě třeba některým způsobem doplnit dokazování. A pak učiní příslušné právní závěry, zda žalobce porušil ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních a zda je na místě v odvolacím řízení potvrdit uložené propadnutí surového tabáku zajištěného při místním šetření dne 6. 8. 2015. O skutkových i právních závěrech bude žalobce řádně vyrozuměn výzvou ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu a

bude mu umožněno se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. Poté bude možné ve věci opětovně rozhodnout.

Replika žalobce

8. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že ve vyjádření uvedené skutečnosti se týkají pouze období od února 2021, a byť je žalobce nezpochybňuje, lze je považovat za irelevantní. Rozhodným pro posouzení důvodnosti žaloby na nečinnost není otázka, zda v době podání žaloby je žalovaný činný, ale zda v rámci konkrétního řízení není žalovaný nečinný. Toto je přitom posuzováno v kontextu celého řízení, a nikoli v období kolem podání žaloby. Pro účely posouzení (ne)činnosti v průběhu daňového řízení je závazný pokyn č. MF-5, dle něž má odvolací řízení trvat 6 měsíců. Při předložení nebo získání dalšího důkazu pak činí lhůta na posouzení tohoto důkazu 1 měsíc, o něž se původní lhůta 6 měsíců prodlužuje. Nečinnost žalovaného v žádném případě není a nebyla způsobena žalobcem. Žalobce ostatně ani neměl prostor tuto nečinnost jakkoli zavinit, jelikož vůči němu ze strany žalovaného nebyl učiněn žádný úkon. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 Ans 3/2010 – 138, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2013, č. j. 11 A 119/2013-35. Žalovaný si institut žaloby na ochranu před nečinností vykládá tím způsobem, že i kdyby byl nečinný ad absurdum po dobu dvou let, pak event. provádění úkonů v době podání žaloby by tuto dva roky trvající nečinnost napravilo, a podaná žaloba by již nebyla důvodná, jelikož v době jejího podání již úkony jsou činěny. Toto je ovšem pojetí mylné, které by vedlo k naprostému popření a vyprázdnění institutu ochrany před nečinností v daňovém řízení. V takovém pojetí by ostatně sám pokyn Ministerstva financí postrádal smysl, což je přístup nepřipustný. Veškeré úkony, na jejichž provedení se žalovaný nyní odkazuje, mohly být provedeny kdykoli od vydání rozsudku Krajského soudu v Praze, a jejich provedení v současné době nemůže mít za následek „zhojení“ nezákonné nečinnosti.

Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 15. 3. 2017 vydal celní úřad prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. X, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze.
11. O žalobě bylo rozhodnuto Krajským soudem v Praze rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, č. j. X, kterým došlo ke zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v uvedeném rozsudku přisvědčil žalobci, že v projednávané věci bylo rozhodné, zda k úpravě surového tabáku žalobcem došlo před účinností ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních (před 1. 7. 2015). Pokud by k upravování surového tabáku došlo před účinností ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních, nebyla by úprava prováděna žalobcem v rozporu s tímto ustanovením, a nebylo by možné rozhodnout o propadnutí dle § 134zzc odst. 1 písm. a) a § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Krajský soud nesouhlasil s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uzavřel, že není rozhodné, zda k úpravě surového tabáku došlo před účinností zákona č. 157/2015, a za jedinou podstatnou skutečnost považoval skladování upraveného surového tabáku (pro jiný účel než pro výrobu tabákových výrobků), které bylo zjištěno při místním šetření 6. 8. 2015, a nepovažoval z tohoto

důvodu za nutné k otázce doby úpravy provádět další dokazování včetně žalobcem navržených důkazů výslechy označených svědků – úředních osob. Ačkoli žalobce v odvolání namítal, že pro danou věc je rozhodné, kdy došlo k úpravě tabáku, a že správce daně neprokázal, že předmětný tabák byl upravován po 1. 7. 2015, a současně označil důkazy k prokázání tvrzení, že k míchání tabáku docházelo jen do 29. 6. 2015, žalovaný se otázkou doby úpravy s ohledem na uvedený právní názor nezabýval. Krajský soud shledal v této části rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelným a uložil žalovanému doplnit skutkový stav. Doplnil, že byť správce daně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že k úpravě surového tabáku docházelo i po 30. 6. 2015, učinil tak pouze s poukazem na důkazní prostředek – recepturu dávkování jednotlivých druhů tabáku, tento závěr blíže nevysvětlil a setrval na právním názoru, že není podstatné, zda k úpravě došlo před účinností zákona č. 157/2015 Sb.

12. Správní spis byl žalovanému vrácen Krajským soudem v Praze dne 31. 10. 2019. Žalobce podal dne 13. 1. 2021 podnět na ochranu před nečinností k Ministerstvu financí, kterou spatřoval v nevydání rozhodnutí o odvolání žalovaným. Dne 3. 2. 2021 došlo žalovaným k nahlížení do trestního spisu vedeného Krajským ředitelstvím policie, SKPV, Odboru hospodářské kriminality. Vyrozměním ze dne 8. 2. 2021 Ministerstvo financí sdělilo žalobci, že jeho podnět jako nedůvodný odložilo. Dne 26. 2. 2021 žalobce podal předmětnou žalobu proti nečinnosti žalovaného. Dne 18. 3. 2021 uložil žalovaný v souladu s § 115 odst. 1 daňového řádu celnímu úřadu, aby doplnil dokazování provedením výslechu svědka T. D., a to nejpozději do 15. 5. 2021.
13. Zdejší soud pro úplnost dodává, že žalovaný podal proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze kasační stížnost, o které nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud na základě podané žaloby přezkoumal důvodnost tvrzení žalobce o nečinnosti žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku vydání tohoto rozhodnutí [viz § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
16. Nečinností správního orgánu se rozumí situace, kdy správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, avšak ve stanovené lhůtě tak neučiní, za podmínky, že tuto nečinnost nezpůsobil sám žalobce (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, č. j. 29 A 159/2020 - 60).
17. Podle § 38 odst. 1 písm. b) daňového řádu je osoba zúčastněná na správě daní oprávněna dát podnět nejblíže nadřízenému správci daně v případě, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při správě daní obvyklá.
18. Žalobce se podanou žalobou domáhá vydání rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu. Současně žalobce doložil, že podal k nejblíže nadřízenému

orgánu (Ministerstvu financí) neúspěšný podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 daňového řádu.

19. Předně je třeba konstatovat, že daňový řád výslovně nestanoví lhůtu, v níž má být vydáno rozhodnutí o odvolání (po zrušení předchozího rozhodnutí ve správním soudnictví). Pro vyřizování odvolání a jiných typů podání vydalo Ministerstvo financí s účinností ode dne 1. 2. 2016 Pokyn č. MF-5 (dále jen „Pokyn“) publikovaný ve Finančním zpravodaji č. 5/2015 a dostupný na www.mfcr.cz. Účelem lhůt stanovených Pokynem je zejména minimalizovat disproporce mezi jednotlivými správci daní při vyřizování podání z hlediska jejich délky. Lhůty v tomto Pokynu jsou stanoveny s ohledem na běžnou náročnost jednotlivých úkonů při správě daní a jsou akceptovány jak orgány finanční správy, tak správními soudy, jako „lhůty obvyklé“ ve smyslu § 38 daňového řádu.
20. Podle čl. I bodu 1 písm. a) Pokynu lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání dle ustanovení § 116 odst. 1 daňového řádu s výjimkou případů uvedených v bodu 2 písm. d) činí 6 měsíců.
21. Podle čl. II bodu 1 věty čtvrté Pokynu dojde-li ke zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení, běží lhůty stanovené v čl. I pro vydání nového rozhodnutí ve věci znovu ode dne, kdy se správci daně vrátí od soudu spisový materiál.
22. Podle čl. II bodu 2 věty třetí Pokynu se běh lhůt staví i po dobu soustředování či doplňování stanovisek a podkladů od osob zúčastněných na správě daní nebo ostatních správců daní, která jsou nezbytná pro vyřízení podání.
23. Podle čl. II bodu 5 Pokynu může ve složitých a odůvodněných případech lhůty stanovené podle čl. I bodu 1, bodu 2 písm. a) až e) a bodu 3 písm. a) až e) prodlužovat nejbližší nadřízený správní orgán, v případě žádosti věcně příslušného odboru Generálního finančního ředitelství jeho generální ředitel, v případě žádosti věcně příslušného odboru Generálního ředitelství cel jeho generální ředitel a v případě žádosti útvaru Ministerstva financí věcně příslušný náměstek ministra, nejvýše na dvojnásobek původní lhůty k vyřízení.
24. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že ke dni rozhodnutí soudu nebylo o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaným rozhodnuto, sporná však zůstává otázka, zda žalovaný je či není nečinný. Žalobce má za to, že žalovaný je nečinný, neboť začal činit kroky směřující k vydání rozhodnutí teprve pod tlakem podnětu žalobce na ochranu před nečinností. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě naopak uvedl, že nečinný není, neboť činí v rámci odvolacího řízení nezbytné kroky k opatření podkladů pro rozhodnutí (nahlížení do trestních spisů, doplnění dokazování), a žalobce se tak nemůže domáhat ochrany před nečinností.
25. Jak již soud konstatoval výše, žalovanému byl Krajským soudem v Praze vrácen spisový materiál dne 31. 10. 2019. Žalovaný měl tedy vydat rozhodnutí o odvolání podle čl. I bodu 1 písm. a) Pokynu do 30. 4. 2020. Ze správního spisu přitom ani nevyplývá, že by věcně příslušný odbor žalovaného požádal generálního ředitele žalovaného o prodloužení lhůty dle čl. II bodu 5 Pokynu, žalovaný to ostatně ani ve svém vyjádření k podané žalobě netvrdí. V nyní posuzovaném případě nelze uplatnit ani čl. II bodu 2 věty třetí Pokynu, neboť, jak vyplývá z obsahu správního spisu, jakož i ze samotného vyjádření žalovaného k podané žalobě, k úkonům vedoucím k doplnění podkladů nezbytných pro vydání

rozhodnutí došlo ze strany žalovaného až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí. Běh lhůty, která již uplynula, se nemůže z povahy věci stavět. V dané věci tedy považuje soud za rozhodující, že ke dni rozhodování soudu obvyklá lhůta stanovená Pokynem již nepochybně uplynula, a proto lze hovořit o nečinnosti žalovaného. Nejde zároveň o nečinnost, jež by byla přičitatelná žalobci.

Závěr a náklady řízení

26. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů pokládá žalobu za podanou v souladu se zákonem a za důvodnou. Vyhověl proto návrhu žalobce ovšem s tím, že žalovanému stanovil lhůtu pro rozhodnutí v délce 60 dnů. Při stanovení lhůty soud přihlédl k tomu, že žalovaný uložil celnímu úřadu do 15. 5. 2021 provést výslech svědka ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu, a rovněž k zákonné lhůtě plynoucí z požadavků § 115 odst. 2 a 3 daňového řádu.
27. Soud rozhodl o nákladech řízení dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem. Zástupce žalobce učinil tři úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), ust. § 7 bod 5 ve vazbě na ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], a za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Částka je dále zvýšena o 2 142 Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce jako plátce DPH povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést. Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku 14 342 Kč, již je žalovaný povinen uhradit do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu